

(текст російською мовою на наступній сторінці)

"Через це так говорить Господь: Ось я вкину в основи Сіона дорогоцінний, вибраний, краєугольний, шляхетний камінь в його основи, і хто йому повірить не завстидається". Ісаї 28,16

Дорогі сестри! Дорогі брати!

Дозвольте мені від імені Німецької Євангелічно-Лютеранської Церкви України привітати високі збори представників церкви Німеччини! Дозвольте мені передусім подякувати кожному з вас за вашу позицію, вашу допомогу та підтримку українським біженцям та людям, які продовжують жити та служити в Україні. Ми вдячні за ваші молитви та кожен дієву допомогу! Ми вдячні за візит єпископа Ральфа Майстера у березні цього року. Для нас все це – знаки підтримки та знаки співучасті у нашій долі.

Кожна спільнота проходить через кризу. Кожні збори мають кризові питання. Інакше у живому організмі не буває. У нас кажуть, що немає здорових людей, є погано обстежені. Криза та виклики, що стоять перед церквою – цілком нормальне явище. Питання не в тому, чи є криза. Питання у тому, як ми до неї ставимося. Коли зовні все гаразд, можна пробувати кризові моменти ігнорувати і нічого не робити. Тоді наслідки можуть бути тяжкими. Можна молитися і чекати, поки хтось за нас прийме рішення і прийде на допомогу. Можна разом з Богом реагувати на те, що відбувається, і докласти зусиль для змін. У нас кажуть, що якщо Бог зачинає одні двері, то ймовірно Він уже відчинив інші. Він завжди має для нас варіанти, є пропозиції. Наше завдання – бачити та діяти.

Церква в Україні, а саме наша, Німецька Євангелічно-Лютеранська церква переживає глибоку кризу. З 2014 року ця криза стала перманентною. Змінюються лише напрямки та фарби. У тому, 2014 році, наша діаспоральна церква отримала одразу два болючі удари. Спочатку зсередини, разом із вибором нового єпископа та керівництва. Людина з комплексами отримала можливість реалізувати себе і деспотизмом домогтися собі матеріального добробуту. Як результат, церква втратила частину партнерів, пасторів, майно, громади та найголовніше – безліч людей. Тут через 6 років, у 2021 році, нам вдалося повернути до церкви справедливість та транспарентність. Але багато людей поїхали безповоротно. Однак удар зсередини – не всі наші біди. У тому ж 2014 році через агресію Росії ми почали втрачати громади на окупованих територіях. Крим, Донбас, а з 2022 року – Запорізька та Херсонська області. Вторгнення півтора року тому вкрало в нас ще щонайменше 60% всіх членів громад. Частина наших громад стали практично маленькими групами, а деякого більше немає.

Я нікому не бажаю пережити подібне у своєму житті. У 2013 році я був директором біблійної школи, що розвивається, зі студентами з різних країн. Був директором великого табору, зі змінами для дітей, підлітків, молоді та сімей. Понад 40 співробітників працювали не лише у таборі, а й активно служили у своїх громадах. Нічого з цього немає. Майже всі за 9 років виїхали з країни. Як у російській казці я відчуваю собі, як дід біля розбитого корита. Золота рибка у минулому. Потрібно починати все з початку.

Криза, як я сказав, можливість відчинити для себе нові двері. Ми нікуди не йдемо. Ми залишаємось в Україні, там, де і для кого нас покликав Господь. Сьогодні наше життя сконцентровано на соціальній допомозі та підтримці жителів країни. Дітей, старих, воїнів. Як ніколи ми маємо всі можливості бути не культурно чужою, німецькою церквою, а стати церквою для всіх людей. Бути поряд з тими, хто потребує і, ламати стереотип, що склався, про роль церкви в суспільстві. Ми поряд. Ми приходимо до людей додому за допомогою: словом, продуктами, медициною, речами. 95% людей, яким ми служимо, не мають відношення до нашого віросповідання. Ми відкриті для всіх та допомагаємо всім. І це помітно у суспільстві.

Ми дуже маленька церква. Занадто багато ми пережили і продовжуємо переживати. Але ми церква, яка вчиться бути новою, залишаючись при цьому тисячолітньою. Маючи глибокі підстави у вірі, маючи "камінь вкинутий на Сіоні", як сказано в біблійному вірші, ми є сучасною та актуальною церквою, відкритою для всіх.

Ми свідчимо про Божу любов серед ненависті, яку принесла війна. Ми вчимо бачити потреби інших, коли кожен намагається врятувати себе та близьких. Ми сміливо продовжуємо нашу працю, коли страх забирає сили у людей. Ми демонструємо сили там, де безсилля та апатія. Ми живемо вірою та надією там, де людям важко побачити добре майбутнє.

Ми сильні у Господі. Ми не знаємо, що буде далі, але впевнені, що з Ним ми пройдемо до кінця. Нехай ці слова будуть наснагою для Вас. Бережи вас Бог!

Пастор Олександр Гросс, 14.11.2023. м. Ульм.

"так говорит Господь Бог: вот, Я полагаю в основание на Сионе камень, камень испытанный, краеугольный, драгоценный, крепко утвержденный: верующий в него не постыдится". Исаия 28,16

Дорогие сестры! Дорогие братья!

Позвольте мне от имени Немецкой евангелическо-лютеранской церкви Украины поприветствовать высокое собрание представителей церкви Германии! Позвольте мне, прежде всего, поблагодарить каждого из вас за вашу позицию, вашу помощь и поддержку украинским беженцам и людям, которые продолжают жить и служить в Украине. Мы благодарны за ваши молитвы и каждую действенную помощь! Мы благодарны за визит епископа Ральфа Мастера в марте этого года. Для нас все это - знаки поддержки и знаки соучастия в нашей судьбе.

Каждое сообщество проходит через кризис. Каждое собрание имеет кризисные вопросы. По-другому в живом организме не бывает. У нас говорят, что не бывает здоровых людей, есть плохо обследованные. Кризис и вызовы, что стоят перед церковью - совершенно нормальное явление. Вопрос не в том, есть ли кризис. Вопрос в том, как мы к нему относимся. Когда внешне все благополучно, можно пробовать кризисные моменты игнорировать и ничего не делать. Тогда последствия могут быть тяжелыми. Можно молиться и ждать пока кто-то за нас примет решение и придет на помощь. Можно вместе с Богом реагировать на происходящее и прилагать усилия для изменений. У нас говорят, что если Бог закрывает одну дверь, то вероятно Он уже открыл другую. У Него всегда есть для нас варианты, есть предложения. Наша задача - видеть и действовать.

Церковь в Украине, а именно наша, Немецкая евангелическо-лютеранская церковь, переживает глубокий кризис. С 2014 года этот кризис стал перманентным. Меняются лишь направления и краски. В том, 2014 году, наша диаспоральная церковь получила сразу два болезненных удара. Вначале изнутри, вместе с выбором нового епископа и руководства. Человек с комплексами получил возможность реализовать себя и деспотизмом добиться для себя материального благосостояния. Как результат, церковь потеряла часть партнеров, пасторов, имущество, общины и самое главное - множество людей. Здесь спустя 6 лет, в 2021 году, нам удалось вернуть в церковь справедливость и транспарентность. Но многие люди уехали безвозвратно. Однако удар изнутри - не все наши беды. В том же 2014 из-за агрессии России мы стали терять общины на оккупированных территориях. Крым, Донбас, а с 2022 года Запорожская и Херсонская области. Вторжение полтора года назад украло у нас еще не менее 60% всех членов общин. Часть наших общин стали практически маленькими группками, а некоторых больше нет.

Я никому не желаю пережить подобное в своей жизни. В 2013 я был директором развивающейся библейской школы со студентами из разных стран. Был директором большого лагеря, со сменами для детей, подростков, молодежи и семей. Больше 40 сотрудников работали не только в лагере, но и активно служили в своих общинах. Ничего из этого больше нет. Практически все за 9 лет уехали из страны. Как в русской сказке я чувствую себе, как дед у разбитого корыта. Золотая рыбка в прошлом. Нужно все начинать с начала.

Кризис, как я сказал, возможность открыть для себя новые двери. Мы никуда не уходим. Мы остаемся в Украине, там, где и для кого нас призвал Господь. Сегодня наша жизнь сконцентрирована на социальной помощи и поддержке жителей страны. Детей, стариков, воинов. Как никогда раньше мы имеем все возможности быть не культурно чужой, немецкой церковью, а стать церковью для всех людей. Быть рядом с теми, кто нуждается и, ломать сложившийся стереотип о роли церкви в обществе. Мы рядом. Мы приходим к людям домой с помощью: словом, продуктами, медициной, вещами. 95% людей, которым мы служим, не имеют отношения к нашему вероисповеданию. Мы открыты для всех и помогаем всем. И это заметно в обществе.

Мы очень маленькая церковь. Слишком многое мы пережили и продолжаем переживать. Но мы церковь, которая учится быть новой, при этом оставаясь тысячелетней. Имея глубокие основания в вере, имея "камень положенный на Сионе", как сказано в библейском стихе, мы являемся современной и актуальной церковью, открытой для всех.

Мы свидетельствуем о Божьей любви среди ненависти, которую принесла война. Мы учим видеть нужды других, когда каждый старается спасти себя и близких. Мы смело продолжаем наш труд, когда страх забирает силы у людей. Мы демонстрируем силы там, где бессилие и апатия. Мы живем верой и надеждой там, где людям трудно увидеть хорошее будущее.

Мы сильны в Господе. Мы не знаем, что будет дальше, но мы уверены, что с Ним мы пройдем до конца. Пусть эти слова будут воодушевлением для Вас. Храни Вас Бог!

Пастор Александр Гросс, 14.11.2023. г. Ульм.